

LANCZKOR GÁBOR

Kőrisek

Barnul a máriacsókja; a legszínesebbek a vadkörtek.
Kőrifák rozsdás árnyalatai.

Megmarad, amit írtam, –
Míg átüt a nap a kora reggeli ködön és beszorítja a zöld
Festéket az erdei lombba, s az olajos, túlért szőlőszemek
Maradékpuhán csüng fonnyadt száraikon,
Meg nem halhatok, a tavaszokat

Téllel előzve

A tavaszévet

Téllel: a vastag dér a borókák túlevelein úgy csüng,
A füveken, a barnás lombjukat őrző tölgyeken, a kopár
Kőriseken, ahogy a hófelhők
Sercegő csillagok élén.

Átmosom magam

Átmosom a magam gyors árnyékát a boróka sötét árnyékán.
Mint az olasz reneszánsz festményeken, ahol a feketeség
Lámpakoromból, majd szenes olivafahamuból készült,
Egyre személyesebb
Nálam is a sötét.

Balatonhenye/ Sitges

Nem térhetsz ki e tenger fény puha epicentrumából,
A szemed tükrének foncsora mögül, ahogyan a tenger
Sem tér ki előled a kavicsos, meredek
Partra kidöngve, mikor

Belerontasz.

Sav

Mintha egy emberi agy
Puha-agyagos labirintusából
Az ösztön feltjait égetnék ki keményre. Kopogjon,
Mint a dió, ami a tetőre potyog.
Átszúrt csikló fétise, Perszephoné, annál fogva
Húzza az ősz le, az ősz-öreg úr
Le a télbe
Cibálja magával.
A diólevelek tele csersavval
Belefagynak a földbe,
Egymásra vagyunk ketten mi utalva.

Színház- és Filmművészeti Egyetem: Toldi, 2013, fotó: Révész Róbert